

Οι πρὸ μικροῦ διάλογοι παύουσι πάραυτα, αἱ κρίσεις περὶ τῶν ωραίων διακόπτονται πρὸς στιγμὴν, οἱ ἀκροβολιστικοὶ χαιρετισμοὶ σταματοῦν, καὶ αὐτὴ ἡ φιλαρέσκεια ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς καλλιτέχνιδος, η̄τις ἀποσπᾷ δῶλων τὰ βλέμματα καὶ τὴν περιέργειαν.

Ἡ κ. Φρύμ. θίγει διὰ τῶν δακτύλων της τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ οἱ πρῶτοι μουσικοὶ ἥχοι ἀκούονται ἐν τῇ εὔρειᾳ καὶ συγαλῆ ἔκεινη αἰθούσῃ. Μετὰ μικρὸν ἡ ἀτμοσφāρα δῶλη τῆς αἰθούσης πληροῦται ὑπὸ μελῳδίας, ὡς θὰ ἐπληροῦτο ὑπὸ ἀρώματος ἐὰν ἀνθοδέσμαι πολλαὶ ἐτίθεντο εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς σημεῖα.

Τὸ κλειδοκύμβαλον δὲν εἶναι τὸ κατ' ἔξοχὴν ὅργανον τὸ ὁποῖον θίγει τὰς ἵνας τῆς ψυχῆς· οἱ ἥχικοι αὐτοῦ συνδυασμοὶ δύνανται νὰ ἀναπληρῶσιν δλόκληρον ὀρχήστραν, δύνανται ν' ἀποδίδωσιν ἐντελὲς μουσικὸν τι ἔργον, δύνανται ἀκόμη ἐγχόρδως νὰ διερμηνεύουσι μουσικὴν σύνθεσιν, ἀλλὰ τὴν δύναμιν, τὸ μυστήριον μᾶλλον τοῦ συγκινεῖν βαθέως, τοῦ παραλύειν τὰ νεῦρα, τοῦ ἀναρπάζειν τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς χαμηλῆς αὐτοῦ σφαίρας, τοῦ ἀναλύειν τὴν καρδίαν εἰς δάκρυα, τὴν δύναμιν αὐτὴν δὲν ἔχει τὸ κλειδοκύμβαλον.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Φρύμ. εὐθὺς ὡς ἔθιξε τὰ πλῆκτρα τοῦ κλειδοκύμβαλου, ἀνήρπασε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροστόρου τῆς, ἐπέβαλεν αὐτῷ σιγὴν καὶ σχεδὸν νάρκην, ἐν δὲ τῇ πολυαριθμῷ καὶ συμπεπυκνωμένῃ αἰθούσῃ οὐδὲν ἀλλο ἥκουετο πλὴν τῶν μελῳδιῶν ἥχων αὐτοῦ.

Πόσον ωραία εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς μουσικῆς! ἀλλὰ πόσον ἔξαισις ἀπηχεῖ ὅταν τὴν λαλοῦν ὁ Handel, ὁ Μέντελσον, ὁ Μπάχ, ὁ Λίστ καὶ ἄλλοι! Τὸ κλειδοκύμβαλον εἶναι ὁ διερμηνεὺς τῶν παραβόλων αὐτῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων μᾶς μεταδίδει τὰς σκέψεις. Διὰ τὴν καλλιτέχνην ὁ Λεγκούκε θὰ ἔλεγε, πειρᾶται νὰ ἐμφυσήσῃ ψυχὴν εἰς τὸ ὅργανον! Η κ. Φρύμ. ἔπαιξε μετὰ τέχνης ἀναλόγου πρὸς τὸ

βαθύτανον αἴσθημά της. Ἡ ταχύτης τῶν δακτύλων πτερυγιζόντων ἐπὶ τῶν κοκκάλων τοῦ πιάνου ἀπέδιδεν δλούς τοὺς ἥχους καὶ καθένα τούτων χωριστὰ μετὰ διαυγείας οὕτως εἰπεῖν μηχανικῆς. Καὶ τώρα μὲν συνδυάζει μουσικοὺς ἥχους ἐν θορύβῳ πολλῷ, τώρα ἀφίνει ἥδυπαθεῖς τοιούτους διὰ τῶν θωπευτικῶν τῆς δακτύλων, ἀλλοτε μεταφέρει τὸν νοῦν εἰς τὸ κελάρυσμα λίμνης, ἐπὶ τῆς ὄποιας πίπτουσι σταγόνες βροχῆς καὶ ἀλλοτε ἐνθύ, οἵτινες νυκτερινὸν ἄσμα ἀηδόνος.

Διδεκα ὅλα ἐκλεκτὰ τεμάχια τῶν βαθυτέρων γερμανῶν μουσικῶν ἔξετέλεσεν ἡ ἀκούραστος καλλιτέχνης μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας καὶ τελειότητος ὥστε ἀληθῶς ἐκ τῶν ἀκροστῶν τινὲς ἀνεμνήσθησαν τοῦ περιωνύμου αὐτῆς διδασκάλου Ρουβινιστᾶν, ἐνῷ ἀφ' ἐτέρου πάντες ὠμολόγησαν ὅτι δμοιον κυμβάλισμα δὲν ἥκουσθη ἀλλοτέ ποτε ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ὄρδείου.

Περὶ ὡραν ἐνδεκάτην ἡ κ. Φρύμ. χειροκροτουμένη παταγωδῶς ἀπεχώρει, τὸ δὲ ἀκροατήριον τῆς ἔξεκένου τὴν αἰθούσαν, ἐν ᾧ οὐδεὶς πλέον μουσικός ἥκουέτο ἥχος, οὐδεμία καλλονὴ ἀπήστραπτε καὶ μόνη ἡ συμπαθής μορφὴ τοῦ κ. Πατρικίου ἐφάνη τελευταία γελαστὴ, γελαστὴ ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κοντσέρτου.

Μάγκας

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

‘Η σκηνὴ ἐν τῇ ἀμερικανικῇ Βουλῇ. Παρετείνετο πολὺ μία συζήτησις η̄τις δὲν εἶχε καὶ πολλὰ θέλγητρα. Οἱ μισοὶ βουλευταὶ λοιπὸν τὸ πῆραν δίπλα, καὶ σύρισκοντο ἥδη εἰς τὸν

πήση, παρητήθη. Ἡ δυστυχὴς ὅμως ὑπέφερε, διότι δὲ Ραοὺλ δὲν ἦτο δπῶς ἥθελεν, ἔβλεπεν ὅτι δὲν εἶχε τὸ σέβας καὶ τὴν ὄφειλομένην στοργὴν, ἐμάντευε τέλος τὰ κακὰ ἔνστικτά του. Τὶ ἔμελλε νὰ γίνῃ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πατρός του καὶ ἔχων πάντοτε ἐνώπιόν του τὰ κακὰ ἔκεινου παραδείγματα; Ποία θὰ ἔνε τὴν τύχη του; Ταῦτα ἀναλογιζομένη κατελαμβάνετο ὑπὸ φρίκης, ἐν δὲ τῷ ὄριζοντι τοῦ μέλλοντός του ἔβλεπε πολλὰ μελανὰ σημεῖα.

Ἐπτυχῶς παρήγορον ἄγγελον, ὡς ἐκάλει αὐτὴν, εἶχε τὴν θυγατρέα της, η̄τις τῇ ἀνῆκε, μηδενὸς δυναμένου νὰ ἀποστερήσῃ αὐτὴν τοῦ πρὸς ταύτην ἔρωτος, τὴν ἀνέθρεψε δι' ἔαυτὴν, ἐμφυσήσασα ἀπαντα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς καρδίας της εἰς τὴν τῆς Ἐρρέτης. Ἀμφότεραι ἡγαπῶντο μέχρι λατρείας, ἐκδηλουμένης διὰ διαρκοῦς ἀνταλλαγῆς φιλημάτων, ἔζων ἡ μὲν διὰ τὴν δὲ, ἡ μὲν νεᾶνις νομίζουσα, ὅτι οὐδέποτε ἀποτίει ἐπαρκῶς τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν τρυφερὰν μέριμναν τῆς μητρός της, ἡς τὰς παρελθούσας δδύνας, τὰς παρούσας ἀνησυχίας ἔριπτεν εἰς λήθην δι' ἐνός τρυφεροῦ βλέμματος, διὰ μιᾶς θωπείας, ἡ δὲ μήτηρ ἐφαίνετο ἀναγεννωμένη ἐν τῇ θυγατρὶ της, η̄τις ὥμοιαίζειν ἀλλως αὐτῇ καταπληκτικῶς. Τῷροντι δὲ, ὅτε εἶχε τὴν ἡλικίαν τῆς Ἐρρέτης, ἐσχεν δασάυτως τὰς χαρὰς, τὴν ἐλπίδα, τὰς ὑποσχέσεις τοῦ μέλλοντος, τὸ ἀκτινοβολοῦν μέτωπον, τὸν γέλωτα ἐπὶ τῶν χειλέων, τὴν νεότητα τέλος ἐμοίαν πρὸς τὴν

τῆς θυγατρός της, ἀκτινοβολοῦσαν ἐξ ὀνειροπολήσεων καὶ ρεμβασμῶν.

— “Ω, ναι, μὲ ὀνομάζει, ἔλεγε καθ' ἔαυτὴν πολλάκις περιβάλλουσα αὐτὴν διὰ μακροῦ τρυφεροῦ βλέμματος ἀνευρίσκουμει δῶλη ἐν αὐτῇ! . . .” Ας μὴ μάθῃ ποτὲ τὸ αἴτιον τῆς δδύνης μου, διατί ἔχεια τόσα πικρὰ δάκρυα! . . . Θεέ μου, φύλαξαι τὸ τέκνον μου!

Ἡ Ἐρριέτη Δεσμαῖς εἶχε τὴν ἰδεώδη ἐκείνην ώραιότητα, τὴν δποίαν ὁ ζωγράφος καὶ ὁ γλύπτης πάντοτε ὀνειροπολοῦσιν. Ἡτο ξανθή, ὡς ἡ Δήμητρα, ἡ θεά τοῦ θέρους. Λί δροσεραὶ παρειαὶ της, μὲ τὴν ἀδρὰν στρογγύλωσιν καὶ τὸν ἔλαφρὸν χρωματισμὸν, εἶχον τὴν μαλακότητα ώριμου ροδαίνου.

Τὸ μέτωπόν της ὑψηλὸν, ἐκφράζον νοημοσύνην, αἱ ὄφρυς δλίγω μιαφανεῖς, ὡς αἱ τῶν ξανθῶν, ἀπετέλουν δύο τόξα θαυμασίως ἔζωγραφημένα. Μακραὶ βλεφαρίδες ἐκάλυπτον τοὺς μεγάλους φωτεινοὺς καὶ κυανοῦς δρθαλμούς της, ἐνίοτε μὲν ὀλίγω φεμβάζονταις, πάντοτε ὅμως γλυκεῖς. Τὸ στόμα της μικρόν, θελκτικὸν, δπισθεν δὲ τῶν ροδοχρόων χειλέων της, πάντοτε μειδιώντω, ἐκρύπτοντο δειλῶς, ὡς νὰ ἐφοδιούντο νὰ δείξωσι τὴν ώραιότητά των, δύο σειραὶ μικρῶν δδόντων πλουσίων ἐσμιλτωμένων, τοὺς δποίους ἡδύνατο τις ἐκουσίως νὰ ἔκλαβῃ ὡς λεπτὺς μαργαρίτας ἐσφραγμένους ἐντός κοραλίου.

πρῶτον. Ὅτε οἱ ἄλλοι μισοὶ, ὅσοι δὲν ἔκουμπωντο, πήρχισαν νὰ
έκσφενδονίζουν κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν ρογχαλιζόντων μπά-
λαις ἀπὸ χαρτιά, πέναις, καλαμάρια, τὰ πρακτικά, ὡς και
αὐτὸ τὸ κουδούνι τοῦ Προέδρου καθ' ἐνὸς σιδηροκεφάλου.

"Ἐγεινε τὸ Ἀνάστα ὁ Θεός.

“Εώς δέτοι δ Πρόεδρος διέλυσε τὴν συνεδρίασιν, καὶ ἔφυγαν κατευχαριστημένοι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ.

Τί προφυλάξεις λαμβάνουν ἐν Μόσχα, νὰ μὴ συμβῇ τίποτε τοῦ Τσάρου. Ἐκ παραλλήλου βαίνουν αἱ προπαρασκευαὶ τῆς Στέψεως καὶ τὰ ἀμυντικὰ ἐναντίον τῶν μηδενιστῶν. Ἐνῷ κατατκευάζεται μία Δεξαμενή ήτις θὰ γεμίσῃ μπίραν διὰ νὰ ἀποκτηνωθῇ ὁ λαὸς εἰς τὴν μέθην, ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀστυνομία ἐνέγραψε εἰς Κόκκινο (αἷμα !) Βιβλίο τὸ ὄνομα κάθε κατοίκου τῆς Μόσχας, τὸν ὅποιον καθιστᾶ ὑπεύθυνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὅποιους ηθελε δεγχθῆ.

Τί γελοῖοι αὗτοὶ οἱ Αὔτοκράτορες !

Τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ὁ Αὔτοκράτωρ καὶ ἡ Αὔτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας πλένουν τοὺς πόδας δώδεκα πτωχῶν, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ μας τοὺς δώδεκα Ἀπόστολους.

Καὶ ὁ μὲν Φραγκῆσκος Ἰωσὴφ κάμνει τὸν κύρῳ Χριστὸν, ἡ
δὲ Αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ τὴν κυρὰ Χρίσταινα;

Ο Δῆμος τῶν Παρισίων πρόκειται νὰ συστήσῃ Διαρκεῖς Σχολὰς Κολυμβητικῆς. Τὸν χειμῶνα τὸ νερὸ Θά θερμαίνηται. Πρόκειται δὲ νὰ γίνουν ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὸν στρατὸν αἱ κολυμβητικαὶ ἀσκήσεις.

Νὰ λοιπὸν καὶ μία ἄλλη χρῆσις τῶν λουτρῶν τοῦ Δαμα-
σκηνοῦ.

‘Η Ἐριέτη δὲν εἶχε μόνον νοημοσύνην, ἀλλὰ καὶ παιδείαν. Ή μήτηρ της, ἔχουσα τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς τοῦτο κατιθόν, ἐδίδαξεν αὐτὴν ὅ,τι ἤξευρεν, ὅχι μόνον μορφοῦσα τὴν καρδίαν της καὶ ἀνύψωσα τὴν ψυχὴν της εἰς τὰ μεγάλα καὶ ὡραῖα, ὅχι μόνον συνομιλοῦσα πάντοτε μαζὸν της πνοῇ τοῦ κακοῦ, ὅσακις ἐπέροκε:το νὶ τὴν διευθύνη εἰς τὸ καλὸν, ἀλλὰ καὶ καλλιεργοῦσα ὥστα τὸ πνεῦμά της.

‘Η δε σπονίς Δεσιμχίς ἦτο λοιπὸν ὑπὸ ὅλας τὰς ἐπόψεις κόρη ἐντελής· δὲν ἦτο μόνον ὄφραιά, ἀλλὰ καὶ μορφωμένη, πνευματώδης, γοντευτική, ἀξιολάτρευτος, ἀγαθή, μετριόφρων, αἰδήμων· χωρὶς νὰ τὸ θέλη, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, κατέθειλγεν ὅλους ὅσοι τὴν ἐπιλησίαν.

Τὴν ἡμέραν καθ' οὐ παρουσιάζομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας Δεσιμαιᾶς ὑπῆρχε κατ' ἔξαρτεσιν, ἐπὶ τῇ ἐπίτειρ τῆς γεννήσεως τῆς Ἐριέττης, ἣτις εἰσήρχετο εἰς τὰ δέκατον ἑβδόμον τέτοις τῆς ἡλικίας της, ἐν τῷ πύργῳ ἀρκετὸς κόσμου προσκεκλημένος. Ἐν πρώτοις ὁ Ραούλ Δεσιμαιᾶς, ὅστις εἶχεν ἐλθεῑν εἰς διέλιθη ἐπὶ μιαν ἑβδομάδα εἰς Βωκούρ διὰ νὰ διατεκδάσῃ καὶ ὕη, ὅπως ἐλέγεν, λίγη πρασινάδα, περισσότερον παρὰ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφήν του ἐπειτα ἡ κόμησσα Μωριέννη, φίλη ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἀκόμη, τῆς Βαρόνης. Αἱ κυρίαι αὗται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχον ιδωθῆ. Πρίν μεταβῇ εἰς Ἐμές πρὸς συνάντησιν τοῦ συζύγου της, ἡ κόμησσα ἦλθεν εἰς Βωκούρ νὰ περάσῃ λιγαῖς μέραις μὲ τὴν παλαιὰν αὐτῆς

Τὸ ἔτος τὸ ἔχει φαίνεται διὰ τοὺς δύστυχεῖς κρασοπώλας.
Ἐν Παρισίοις τοὺς ἀναλύουν.
Ἐν Κοπενάγη τοὺς κλείουν.
Καὶ ἐν Ἀθήναις τοὺς φορολογοῦν !
Τί ἀμαρτίαις ἔχει τὸ καῦμένο τὸ κρασί !

Ο “Ελλην, ἀλλὰ Γάλλος, ποιεῖται κ. Παρθώδης, οὗ τὸ δράμα ἡ ἡττηθεῖσα Ρώμη, ἡξιώθη τῆς ὑψίστης, τιμῆς νὰ παρασταθῇ δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου, του Οἴκου τούτου τοῦ Μολιέρου καὶ τῶν μεγάλων δραματικῶν τῆς Γαλλίας, ἔξεδωκεν ἐσχάτως Συλλογὴν ὑπὸ τὸν πολὺ σύγχρονον τίτλον: **Στόνος αρχός καὶ Φυχής**. Τὰ ποιήματά του δὲν ἐκρίθησαν διστυχῶς ὡς ἔχοντα τὴν αὐτὴν δύναμιν οἷαν καὶ τὸ δράμα του. Δὲν ὑπελήφθησαν δῆλοι. ἀρκετά πρωτότυπα. Οὐχ ἡττον ἡξιώθησαν κριτικῆς εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τῶν Παρισίων. Περιέργως δὲ εἰς ἐν τραγουδάκι του ὅπερ δημοσιεύει ὁ Σαριβαρῆ εὑρομεν τὴν χορευτικὴν μελῳδίαν, ἣν ἔχουσιν ἐνίστε τα τραγουδάκια τοῦ ἡμετέρου Παλαμᾶ. Ἀπόδειξις οἱ ἔξης στίχοι εἰς μίαν Παρθένον Μεσσαλίναν.

Ton corps se meut gracieux
Et souple comme l' acanthe.
Es-tu vestale ou bacchante ?
Deux flammes sont dans tes yeux :

L' une éclaire et l' autre brûle,
L' une étoile et l' autre enfer :
Es-tu l' âme ? Es-tu la chair ?
On approche et l' on recule.

·Ο Φιγαρώ δημοσιεύει περιεργώτατον ἄρθρον ὑπὸ τὴν ἐπι-
γραφὴν ὁ Ἰατρὸς τῶν Τρελλῶν. Εἶναι ἐντυπώσεις ἐπισκέ-

φίλην, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ δεκατετραετοῦς οὗτοῦ τῆς καὶ τῶν δύο θυγατέρων τῆς, ὡν ἡ μὲν ἦγε τὸ δέκατον ἔννατον ἔτος, ἡ δὲ ἦν ὁμηλιξ τῇ Ἑρέττῃ.

Οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν ὁ κ. Ρουβᾶ ἀπὸ τὸ Ἐπινάλλ,
συμβολαιογράφος τῆς κυρίας Δεσιμαῖζ, ὁ ἐπιθεωρητής τῶν
δασῶν κ. Μουζινός μετὰ τῆς συζύγου του, οἵτινες διέμενον
ώσαντος ἐν Ἐπινάλλ, ἐπειτα ὁ κύριος Βιολαῖν καὶ ἡ θυγά-
τηρ του Σουσάννα, ἡ μόνη κληρονόμος του. Οὗτος ἦτο γεί-
των τῆς κυρίας Δεσιμαῖζ, διότι ἡ Ἰδιοκτησία του ἔκειτο
πλησίον τῶν ὄρων τοῦ Βωκούρ. Ἡ δεσποινὶς Σουσάννα ἦτο
δεκαοκταέτις, δὲν ἦτο οὔτε ώραία, ἀλλ᾽ εἰχε πολλὴν καρ-
δίαν, δηλαδὴ ἦτο μία καλὴ κόρη. Ὁλίγῳ ἴδιότροπον, δρα-
στηρίαν καὶ ἀδάμαστον ἔχουσα φύσιν, ἐνόμιζεν ὅτι τὰ
πάντα ἔπρεπε νὰ ὑποκύπτουν ὑπὸ τὴν θέλησίν της. Ἠτο ἐν
εἰδός Ἀμαζόνος, τολμηρὰ καὶ αὐθόδης· τίποτε δὲν τὴν
τυνεκράτει· τίποτε δὲν ἐφοβεῖτο, τὰ πάντα ἐριψουι·δύνευε.
Σωστός διάδολος. Ὁ πατήρ της, εἰς τὸν ὅποιον ἤρεσκεν ὁ
γαρακτήρ αὐτοῦ, ἔλεγε κανγύσενος:

— Λίγα πράγματα λείπουν σ' τὴν κόρη μου νὰ εῖναι σωστὸ ἄγνοι.

Μετὸ τὸ γεῦμα ἡ βαρόννη καὶ οἱ φίλοι τῆς κατέβησαν εἰς τοὺς κήπους, ὅπως περιπατήσωσιν εἰς τοὺς διαδρόμους. Ὡραία ἐσπέρα· ὁ ἀήρ ἀρωματώδης ἀπὸ τὰ ἄνθη τοῦ κήπου. Ὁ ἥλιος πυρέσσων κατήρχετο εἰς τὸν ὄριζοντα τὸν ὅποιον ἐφωτίζει διὰ τῶν ἀκτίνων του, ἔτοιμος νὰ κατα-

ψεως του ἀρθρογράφου εἰς σπουδαστήριον ἐνὸς ἰατροῦ φρενολόγου. Όλιγα ἀνέκδοτα ἐκ του ἀρθρου αὐτοῦ διὰ τοὺς ἀναγνῶστας μας δὲν πιστεύομεν νὰ φανοῦν δυσάρεστα.

Καὶ πρῶτον μία ἰσπανικὴ παροιμία ἡτις λέγει:

«Ποιὸς λίγο, ποιὸς πολὺ, εἴμεθα ὅλοι γιατροί ποιηται καὶ τρελλοί.»

*

Εἰς ἰατρὸς δέχεται ποτε τὴν ἐπίσκεψιν πλουσίου διακεκριμένην κατέχοντος θέσιν, οὐδέποτε δώσαντος ἀφορμὴν ἵνα νομισθῇ ὡς πάσχων, καὶ ὅστις τοῦ ἀνακοινοῦ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ μίαν χήραν.

— Ἐμπρὸς, τοῦ λέγει ὁ ἰατρὸς, νυμφεύσου την.

— Ναι, ἀλλὰ τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ κάμω τοὺς γάμους μου.

— Καὶ διατί;

— Ἡ μνηστῆ μου ἀπαιτεῖ νὰ πάγω εἰς τὸ σπῆτη της. Καὶ ἐπειδὴ κατοικεῖ εἰς ἐπαρχίαν, πρέπει νὰ μεταβῶ διὰ σιδηροδρόμου, καὶ αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδύνατον. Οσάκις εἰσέλθω ἐντὸς βαγονίου, αἰσθάνομαι ἀκατάσχετον πειρασμὸν νὰ ῥίγθω ἀπὸ τὸ παράθυρον. Καλλίτερα λοιπὸν παρακινοῦμαι τοῦ γάμου.

Ο ἰατρὸς τοῦ διέταξεν ἀλλόκοτον συνταγήν.

— Νὰ μπαίνῃ κάθε μέρα εἰς τὸν σιδηρόδρομον τοῦ προστέου, διὰ νὰ συνειθίσῃ.

Ο ἀσθενὴς ὑπέκυψεν, ἀλλὰ τὴν πρώτην φορὰν ποῦ μπῆκεν, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ παράθυρο, καὶ . . .

— Ο γάμος δὲν ἔγινε!

*

κλιθῇ εἰς τὴν καταπόρφυρον καὶ χρυσολαμπῆ κοίτην του.

— Ολην τὴν ἡμέραν νόμιζε κανεὶς πῶς θάχωμεν καταιγίδα, λαλ τώρα φαίνεται ὅτι αὔριον θὰ εἶνε ὠραία ἡμέρα, εἶπεν δι. Βιολαίν.

— Τὸ βλέπω, ἀπήντησεν ἡ βαρόνη ἀλλὰ τώρα νὰ πάμε εἰς τὸν ἔξωστην νὰ θαυμάσσοτε τὴν δύσιν.

— Πάμε, πάμε, εἶπον ὅλαι μαζὺ αἱ νεάνιδες.

Μετ' ὀλίγον ἐκάθηντο ὑπὸ τὸν θόλον γιγαντιαίας καστανέας, ἡτις ἐσκίαζε μόνη τὰ δύο τρίτα τοῦ ἔξωστου τοῦ πύργου. Καὶ ἤρχισαν συνδιαλεγόμενοι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντες προστηλωμένους πρὸς τὴν φλέγουσαν δύσιν, διαυλακουμένην ὑπὸ πολυχρώμων λάμψεων, ὅμοιών πρὸς βεγγαλικὰ φῶτα, τοῦθ' ὅπερ παρεῖχεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἀποψίν μεγίστης πυρκαϊᾶς.

— Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸν πρᾶγμα, ποῦ μοιάζει σὰ πυραμίδα, ἐκεῖνο ἐκεὶ δεξιά; ἥρωτησεν αἰφνὶς ἡ κόμησσα Μωριένη.

— Εἶνε ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἀπήντησεν ἡ βαρόνη, ὁ μέγας βράχος, ποῦ οἱ χωρικοὶ τὸν λένε στακτόλοφο. Εἶνε τὸ δικό μας Λευκὸν "Ορος".

— Ἐκεῖ, φαίνεται, μέσα σὲ μιὰ τρύπα, κατοικεῖ ὁ Λυγιζάννης ὁ ἀγριάνθρωπος.

— Ἀγριάνθρωπος! ἐπεφώνησεν ἡ κόμησσα.

— Μάλιστα, κυρία μου, ἀγριάνθρωπος.

— Ἡ, εἶνας πτωχὸς τρελλός;

Ἐνας περίφημος ζωγράφος κάθε φορὰ ποῦ ἔπιανες εἰς τὸ γέρι του τραπεζογραμμάτιο, ησθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ τὸ ρίξῃ εἰς τὴν φωτιά.

Ο ἴδιος ζωγράφος παρουσιάσθη μίαν φορὰν εἰς τὸν ἰατρὸν του καὶ τοῦ παρεπονεῖτο διὰ τὰς ἀλλοκότους ίδεας αἱ διοῖαι τὸν βασανίζουν.

— Νὰ, γιατρὲ, τοῦ λέγει, αὐτὴν τὴν στιγμὴν ποῦ μὲ βλέπετε, μούρχεται μεγάλη ὄρεξις νὰ σὲ πνιξω, ἀλλὰ . . . βαστιέμαι.

*

Ολα αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα ἀφορῶσιν ἀνθρώπους οἵτινες διόλου δὲν εἶναι τρελλοί, ἀλλ' ἔχει δικαίωσης του ἀπὸ ἕνα χρονικόν της ἐπιστήμην τοὺς παραδέχεται Κατοίκους τῶν Συνόρων τῆς Παραφροσύνης. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι φρονιμώτατοι, διποτες δικαίωλαιογράφος περὶ οὗ ὁ λόγος.

*

Ο συμβολαιογράφος αὐτὸς ἐλευκάνθη τὰς τρίχας εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, ἀπήλαυε τῆς ὑπολήψεως ὅλων τῶν συμπολιτῶν του διὰ τὴν μεγάλην τοσ τιμιότητα καὶ εὐθυκρισίαν καὶ ὅμως ὅταν ἀπέθανε, τί διαθήκην ἀφησε, νομίζετε;

Συμβολαιογράφος μετὰ τοῦ «Παντοδυνάμου Θεοῦ ἀφ' ἐνὸς» καὶ τοῦ «Ὕποφαινομένου Ισαὰκ Βαιγνὺε, συμβολαιογράφου, τοῦ ταπεινοῦ καὶ θερμοῦ Αὐτοῦ λάτρεως, ἀφ' ἐτέρου».

«Ἀρθρὸν πρῶτον. Η ἑταῖρα ἀντικείμενον ἔχει τὸ ἐμπόριον τῶν οἰνοπνευμάτων».

Τὰ ἄλλα ἀρθρα ἐπραγματεύοντο περὶ τῶν ἔξόδων τῶν ἐνοικίων, τῶν ὑπογείων, περὶ ἀγορᾶς, πωλήσεως, κρατήσεως βιβλίων κτλ. κτλ. Εμοιράζοντο δὲ τὰ κέρδη μεταξὺ «τοῦ Υψίστου καὶ Παντοδυνάμου συνεταίρου μου», καὶ τῶν πτωχῶν τοῦ Νεφσατέλ, εἰς οὓς ἐκληροδότει τὴν μεγάλην ἐπιχείρησιν.

*

Διόλου. Εξ σων ἔχω ἀκούσει, ὁ δυστυχῆς ὅχι μόνον δὲν τῷ ἔχει χαμένα, ἀλλ' εἶναι καὶ πολὺ ἔξυπνος.

— Αλιθίεια; Αλλὰ πόθεν προέρχεται;

— Αὐτὸ κανεὶς δὲν τὸ ξεύρει.

— Α!

— Αὐτὸς μόνος μποροῦσε νὰ τὸ πῆ. Δυστυχῶς, δὲν διμιεῖ.

— Εἶνε βωβός;

— Οχι. Αλλ' ἐπειδὴ ποτὲ δὲν ἔζησε μαζὺ μ' ἀσθρώπους δὲν ἔμαθε νὰ ἐμιλῇ.

— Α! Αὐτὸ εἶνε παράξενο.

— Παράξενον, τωράντι, κυρία κόμησσα. Βεβαίως κανένα μυστήριον θὰ τρέχῃ ἐδῶ.

— Καὶ ἵσως καμμία ἡμέρα ἀνακαλυφθῇ τὸ μυστήριον, εἶπεν ἡ κυρία Δεσμοίτικη.

— Καὶ γιατί τὸν ἀφίνουν νὰ ζῆ μέσ' τὰ δάση; Ὁπέλαβεν ἡ κόμησσα.

— Τὸν εἶχαν συλλάβει μιὰ φορὰ κι' ἔζητησαν νὰ τὸν ἔξημερωσούν, ἀλλὰ κατώρθωσε κι' ἔφυγε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δάσος, καὶ τώρα εἶνε ἔνας χρόνος ποῦ κρύβεται, διότι φοβάται νὰ μὴν τὸν συλλάβουν καὶ πάλιν. Δὲν ἔζητησαν ἔκτοτε πλέον νὰ τὸν ἀνησυχήσουν ἀγαπᾶ τὰ δάση, τὴν ἐλευθερίαν του καὶ τὸν ἀφίσαν νὰ ζῆ ὅπως ἔννοει.

— Καὶ τι ἡλικίαν ἔχει; ἥρωτησεν ἡ κόμησσα.

— Θά εἶναι τώρα εἰκοσι δύο εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν.

"Ερχεται κατόπιν τὸ πλήθος ἐκεῖνο τῶν μυστικῶν τρελλῶν, τῶν ἔχοντων παραχρούσεις, τῶν εὐερεθίστων, τῶν μυστικιστῶν, τῶν ζαλιζομένων, τῶν θηλυμανῶν. Τοιούτους δύνασιν νὰ συναναντήσῃς ὅσους θέλεις, εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τοὺς δρόμους, τὰ θέατρα, τὰ συλλαλητήρια. "Υπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν μποροῦν νὰ περάσουν ἀπὸ δρόμον ή πλατεῖαν κενῆν." Αλλοι οἵτινες πουθενά δὲν δύνανται νὰ ἀπομονωθοῦν, χωρὶς νὰ πιστεύουν ὅτι εἶναι φυλακισμένοι. "Αλλοι οἱ ὅποιοι ἔνεκα παθολογικῆς συμφορήσεως εἶναι ἡναγκασμένοι νὰ μιλᾶν πολλά, καὶ χωρὶς νὰ θέλουν, καὶ πολλάκις νὰ ὑβρίζουν τὰ καὶ δι' αὐτοὺς τιμιώτερα καὶ σοβαρώτερα.

*

Μία Κυρία ἀφηγεῖται ὁ Ἰτάρ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Ἰατρικῆς, δεχομένη τοὺς φίλους της, πάντοτε τοὺς ἔβλεπεν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ καὶ τοὺς προσεφώνει :

— Βλάκα ! ζῶν ! γαϊδοῦρι !

Ο δὲ γαμβρός της ἡναγκάζετο νὰ τοὺς λέγῃ :

— Η Κυρί σᾶς προσκαλεῖ νὰ καθήσετε.

*

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μανιῶν εἶναι καὶ ἡ τῆς ἀφοσιώσεως. Εἰς τοιούτος μονομανῆς πλούσιος ἐσύναζεν εἰς τὸ σπήτη του ὅλα τὰ σκυλιά του δρόμου, ὅλους τοὺς ζητιάνους, ὅλαις τῆς ψωρόγαταις. Τοὺς ἐφιλοξένει, τοὺς ἐπεριποιεῖτο, τοὺς ἐσυμποσίαζεν.

Αν ἔζη εἰς τοὺς πρώτους καιροὺς τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ τρελλὸς αὐτὸς θὰ ἐκανονίζετο ἄγιος.

*

Η τρέλλα λοιπὸν δὲν εἶναι μονοπάλιον τῶν τρελλῶν εἶναι πολλάκις κτήμα τῶν σοφωτέρων.

Ο διάσημος φρενολόγος Ball φρονεῖ ὅτι « ὁ πολιτισμὸς θὰ ἔμενε στάσιμος, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τρελλοί νὰ τὸν ὠθήσουν

— Η ἡλικία τὸν κάμνει συμπαθητικώτερον καὶ ὥραῖον πολὺ, διατὶ ἡ προσφιλής μου Κλεμεντίνη, ἥτις εἶναι πολὺ εὐαίσθητος εἰς τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων, ἐνδιαφέρεται ζωηρῶς διὰ τὴν τύχην τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ νέου.

— Σᾶς βεβαίω, κυρία κόμησσα, ὅτι ὁ Λυκογιάννης ἔχει πολλοὺς φίλους· ἐὰν θέλειν, ἥδηντο νὰ εῦρῃ παντοῦ φιλοξενίαν· εἰς Μαρέϊλ, εἰς τὸ Βωκούρ, εἰς τὸ Βλυγγικούρ, ὅλα τὰ σπήταια τοῦ εἶναι ἀνοικτά. 'Αλλ' ὅ, τι εὔχεται ἡ κυρία Βαρόνη, αὐτὸς ἀργὰ ἢ γλήγορα θέλει γίνη, διατὶ δὲν εἶναι τώρα τόσον ἄγριος ὅσω πρῶτα· ηρχισε νὰ μερώνῃ· τὸν ἔξεμέρωσαν οἱ ἀνθρακεῖς τοῦ δάσους, μετ' αὐτοὺς μαζὶ δουλεύει, τρώγει, κοιμᾶται.

— Τὸν εἶδα καὶ ἔγω μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρακεῖς, εἴπεν ὁ ἐπιθεωρητής, καὶ εὐχαριστήθη ἐκεῖ ποῦ τὸν εἶδα καὶ εἰργάζετο μὲ τόσην ζέσιν καὶ θάρρος. Πολὺ ἐπιτήδειος, ισχυρὸς ὡς Ἡρακλῆς, γερὸς σὰ βράχος, μόνος του ἐδούλευε σὰ δύω.

— Τί μορφὸν ἔχει; ηρώτησε περιέργως ἡ κόμησσα.

— Εξ ὅσων ἡδυνήθην νὰ κρίνω, κυρία, εὗρον ὅτι εἶναι ὥραῖος νεανίας.

— Αλήθεια;

— Εἶναι ὑψηλὸς καὶ δὲν στερεῖται κομψότητος τὸ ἀνάστημά του. Ἡ μορφὴ του εἶναι ὀλίγον ἀγρία, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ του ὥραῖα καὶ ἡ ἐκφρασις συμπαθητική· ἐν γένει ἔχει μίαν εὐγένειαν ἐπάνω του, μίαν ὑπερηφάνειαν. Τὸ βλέμμα του εἶναι μᾶλλον δειλὸν παρὰ ἀγριωπόν· τὰ με-

| πρὸς τὰ ἐμπρός ». Καὶ ἀποδίδων τὰ τῆς τρέλλας τῇ τρέλλᾳ, ἀναγγνωρίζει ἐν αὐτῇ ὁ συγγραφεὺς οὕτος « ἐνα τῶν κυριωτέρων παραγόντων τῆς προσδόου ἐν ταῖς πεπολιτισμέναις κοινωνίαις καὶ μίαν τῶν μεγαλειτέρων δυνάμεων αἴτινες κυβερνῶσι τὴν ἀνθρωπότητα ! »

*
Αἱ σκέψεις αὗται εἶναι ἀναγκαιόταται διὰ τὸ 'Ρωμαϊκο εἰς ὃ καὶ ἀν γεννηθῆ μεταξὺ τῶν πεζοδρομίων τοῦ πνεύματος καμμία ὑπεροχή, καμμία ἐξοχότης, στιγματίζεται ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἐσμοῦ τῶν μετριοτήτων ὡς τρελλός.

Διάδοχος τοῦ Γαμβέττα ἐν τῷ Τιμήματι τῆς Βελλεβίλλης ἔξελέγη ὁ πολίτης Σιγισμάνδος Λακροᾶ, πολωνικῆς καταγωγῆς. Εἶναι μόλις τεσσαρακονταετής, τὸ ἔξωτερικόν του παρουσιάζει τύπον Πολωνοῦ, αἱ δὲ διόπτραι του, καὶ ἡ ξανθή του γενειάς τὸν παριστάνουν ὡς φοιτητὴν Γερμανόν.

Ο Λακροᾶς ὑπῆρξε δημοσιογράφος ἐκ τῶν μᾶλλον ἀδιαλλάκτων καὶ δημοτικὸς σύμβουλος ἐκ τῶν ῥιζοσπαστικωτέρων, σχεδὸν κοινοκτίμων. Φιλόδοξος, ἀλλὰ ψυχρὸς, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ συνταράσσῃ τὰ πλήθη, χωρὶς αὐτὸς νὰ φαίνηται. Δεν θὰ διαπρέψῃ ὡς ῥήτωρ, ἀλλὰ τάχιστα θὰ συμπίξῃ περὶ ἔσωτὸν κόμμα, καὶ ὁ ἀντίπαλος τοῦ Γαμβέττα, ὁ Λομβάρδος τῆς Γαλλίας Κλεμανσῶ, θὰ τὰ χρειασθῇ.

Ρακοσυλλέκτης.

ΤΙ ΖΗΤΟΥΝ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΣΤΑΙ

Εἰς τοὺς Καιροὺς τοῦ Λονδίνου ἐπεστάλη ἐκ Παρισίων ἐπιστολὴ ἀναγράφουσα τὴν σύστασιν, τὰς διαιρέσεις καὶ τὰς

γάλα μαῦρα μάτια του, καὶ τὸ εὖρὺ μέτωπόν του δεικνύουν πολλὴν νοημοσύνην. Παρετίρησα ὅτι ἔχει καὶ ὥραιοτάτους δόδοντας.

— Όλα αὐτὰ κύριε, αὐξάνουν τὴν συμπάθειάν μου.

— Ο κ. Μονζίνω δὲν εἶπε καμμίαν ὑπερβολὴν, εἶπεν ἡ θυγάτηρ τοῦ κ. Βιολαίν, ὁ ἄγριος εἶναι πράγματι ὥραῖος νέος.

— Τὸν ἔχετε ὁδεῖ καὶ σεῖς, δεσποινίς Σουσάννα; ἥρωτεν ἡ "Εμμα Μωριέννη.

— Οπως σᾶς βλέπω καὶ μὲ διλέπετε. Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ πήγαινα ἵππασία, βρέθηκα ἔξαφνα ἀπέναντι του εἰς τὴν δόδον τοῦ δάσους.

— Θὰ φοβήθητε! ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ φρίτουσα.

— Νὰ φοβήθω! ἔγω; Εμένα τίποτε δὲν μὲ φοβίζει, ἀπήντησε θρασέως ἡ Σουσάννα. Εξεναντίας ἡ Λυκογιάννης φοβήθηκε ἀπὸ μένα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλογο, γιατὶ ἐστάθηκε μιὰ στιγμὴν νὰ μὲ παρατηρήσῃ, διότε μπόρεσα κι' ἔγω καὶ τὸν εἶδα πολὺ καλὰ, καὶ ἐπειτα τῷβαλε στὰ πόδια, σὰν νὰ τὸν ἔκυνηγοῦσαν δώδεκα λυσσάρικα σκυλιά.

— Αδιάφορον, εἶπεν ἡ Λευκὴ, ἔγω ἀν ημουν εἰς τὴν θέσιν σας, δεσποινίς Σουσάννα, θὰ ἐφοβούμην τρομερά.